

like sobe zdaj pa zdaj na ljubeče otroke in némo ste jej zašepetali ustni: „Oj srečni otroci! Za veseljem se vam vrsti veselje, za nado izpolnuje se vam nada, in ko se vam tudi to izpolni, porodé se vam v mladih sreih nove, še lepše nade . . .“

—m—

Razžaljena Mati Božja.

Žigec je bil dober otrok. Sovrstniki so ga radi imeli ter ž njim malo ne vsak dan igrali na dvorišči. A Žigec sam ni zahajal nikamor. Izgubil se je sicer časih po nevedoma, nu roditelja sta vselej vedela kam: nesel je cvetja Materi Božjej na Brvi. Tisto Mater Božjo z drobnim detetom v naročji je imenoval nedolžni Žigec svojo.

Ko je bil Žigec še nedoustno dete, ni smela mati mimo, da bi ne dvignila njega do svete podobe, katero je vselej lepo poljubil in pobožal. Tedaj pa sta pomolila skupaj „Zdrava si Marija.“ Žigecu se je vselej zdelo da Marija ž njima moli. Žigca je naučila moliti sama Mati Božja na Brvi!

Nekoliko odrasel zopet sam ni mogel mimo, da bi se ne bil vzpél do blažene Device, da bi je ne kitil z najlepšim cvetjem z vrta. Kdo drug je pač tam zid tako zdrgnil kakor Žigec, kdo pač nanosil si toliko kamenja, da bi se vzpenjal do svetega znamenja?

Ali tudi Marija je bila Žigecu dobra. Prizivala ga je k sebi in pustila, da je govoril z njenim svetim Detetom, ki se mu je vselej tako sladko nasmijalo, da ni mogel Žigec z lepa proč. Ponujal mu je celó jesti, pa ni hotelo, ker so mu bajè donesli angeljci in Žigca prehiteli.

Mati in oča sta vse to dobro vedela in se tiho veselila.

Nekega dne pride Žigec pozno iz šole.

Bil je tisti dan v šoli jako nemiren in razposajen in končno tudi — priprt!

„Kje si bil tako dolgo danes,“ vpraša ga mati, stopivšega v hišo.

Žigec se ni pomišljal in gladko je odgovoril: „Gospodu županu sem nesel pismo očetovo.“ Očeta ni bilo domá, otišel je v Gorico, in ni slišal Žigca, ki je prvič — lagal!

Laž pa ne prinese nobene sreče.

Žigec séde, da bi jedel, ali jed mu danes ne diši. Strah ga je bilo, da bi mu mati ne brala laži z obraza, in da bi ga njegovi součenci ne izdali.

Po kosilu gre na vrt, nabere cvetja in zavije do znamenja Matere Božje na Brvi. Dospevši tjà, stopi na kamenje, a kamenje mu izpodrsne takó nerodno, da se je Žigec tega zeló ustrašil. Zopet zloži kamenje, dopnè se do podobe ali kako osupne! Marija ni gledala vanj in sv. Dete je povésilo oči k tlam. Žigec mu položi cvetja v ročico, a Dete je razsiplje po tleh. Danes ni hotelo cvetja.

Ves preplašen hiti Žigec domóv. Domá gre v spalnico, vrže se na stol in milo zajoče.

Tedaj pa vstopi skrbna mati.

„Kaj ti je Žigec? Zakaj jočeš? Ali ti je slabo?“

„Nè,“ odgovori Žigec glasno ihtèč se.

„Nu, kaj pa ti je, da jočeš?“

„Nesel sem cvetja na Brv, a Marija me danes še pogledala ni!“

„Zakaj meniš to?“

„Zato, ker sem danes lagal,“ ihtí se Žigec in joka.

„Komu si se lagal?“ vpraša ga mati.

„Zaprto sem bil danes v šoli in za to sem prišel pozno domóv.“

„A kdo te je naučil lagati?“ vpraša ga mati resno.

„Otroci so me naučili, kako vam naj povem,“ rekel je Žigec in se jokal.

„Ali pojdeš še ž njimi, ki te učijo lagati?“

„Nè, nikoli več ne bom; oj da bi le oča tega ne izvedeli.“

„Ne bodem mu povedala zdaj, ko si se prvič zlagal.“

A zdaj pojdi, naberi cvetja, da ga poneseva oba Materi Božjej in videl bodeš, da ti je Marija vse odpustila, tolaži ga mati.

Žigec si obriše solzé in gre na vrt po cvetja.

J. P.

Otročja pesenca.

Kadar déte neče spati, učkajo ga in mu pojó pésenco:

Nínaj, nínaj, nančka,
Dete sladko spánčka!

Spánčkaj, spánčkaj srček moj,

Sladko sánjaj mi nocej.

Angelj te zazibal bo,

Pel ti rajsko pésenco,

Bo ti zlata krileca dal,

Pa se bodeš ž njim igral.

Spánčkaj, spánčkaj srček moj,

Saj bo ángeljček s tebój!

Nínaj, nínaj nančka

Dete sladko spánčka!

Janko Barlé.